

Вяра

27.02 по еретическия, †14 февруари по църковния календар - Свети преподобни Авксентий. Свети Авраам, епископ Карийски. Свети преподобни Марон

Житие на преподобния наш отец Авксентий († ок 470 г.)

По времето на Теодосий Младши в Константинополския двор важна длъжност заемал един благочестив мъж, син на персиеца Ада, на име Авксентий. Той бил почитан от всички, защото добре познавал Божественото Писание и светските науки и се прославил с добрите си дела. Авксентий познавал преподобния Маркиан, който по-късно станал иконом на великата Цариградска църква, познавал също и добродетелния монах Иоан от храма на свети Иоан Предтеча в предградието на Цариград Евдома и имал дружески отношения с много други благочестиви мъже. Желаяйки да подражава на тяхното житие, велможата оставил суетата, славата и вълненията на този свят и станал воин на небесния Цар Христа, като приел монашеско пострижение. Отначало той служел на Господа в дяконски, а после в презвитерски чин, и се сподобил да получи такава власт над бесовете, че можел да прогонва злите духове от хората, заради което го прославял целият престолен град. Но не човешка слава търсел свети Авксентий - тя му тежала, и устремен към безмълвно житие, той оставил многолюдния град, отишъл във Витиния и

се заселил в пустинната планина Оксия, на десет стадии от Халкидон. Това място му харесало, той се изкачил на хълма, вдигнал светите си ръце нагоре и започнал да прославя Бога: "Ти, Господи, ми даваш да живея в безопасност". И с радост останал на тази света планина, която после била наречена Авксентиева - под това име тя се споменава в житието на преподобния Стефан, който по-късно живял там и пострадал от иконоборците.

Докато пребивавал там, преподобният бил открит от пастири: те търсели заблудените си овци и ги намерили по неговите молитви. Оттогава се разнесла славата му и при него започнали да идват много хора - едни за телесно изцеление, защото по неговите молитви хората оздравявали от всякакви болести, а други за душевна полза. После благочестивите жители на околните селища се събрали и построили за него килия на върха на планината. Светият се затворил в нея и само през малко прозорче беседвал с идващите при него, поучавайки на добродетел и изцелявайки болни, като някакъв целебен извор, изпълнен с Божия благодат. При него прииждали хора от различни градове като към безвъзмезден целител. Веднъж при него дошла от Никомидия жената на един комит, която изгубила зрението си, и започнала да го моли:

- Помилуй ме, рабе на Вишния Бог!

Преподобният отвърнал, обръщайки се към всички присъстващи:

- Аз съм грешен човек и като вас съм подвластен на страстите. Ако вярвате, че Изцелилият слепия по рождение няма да презре и тази жена, нека всички с усърдие да се помолим за нея на Господа.

Докато всички се молели, той докоснал очите на жената и

казал:

- Изцелява те Иисус Христос, истинската Светлина.

Тя веднага прогледнала и всички прославили Бога. От благодарност за това, жената дала щедра милостиня на бедните, които просели от посетителите на светеца в подножието на планината. Той и сам се грижел за тях, като им раздавал чрез учениците си хляб, който му донасяли хората. Освен дар да изцелява, преподобният притежавал и дар на прозорливост. **Веднъж при него дошли двама мъже.**

Единият бил православен, а другият - последовател на еретиците. Светият приел православния с любов и дълго беседвал с него за душевна полза, а на еретика не казал и дума, предзнавайки неверието му. Когато те си тръгнали, еретикът започнал да хули преподобния, порицавал го и го наричал лицемер. По пътя го срещнал неговият слуга, който му съобщил, че в дъщеря му се е вселил бяс и силно я мъчи. Тази вест много огорчила еретика, той се разкалял за греховете си, завел дъщеря си при преподобния Авксентий и започнал смирено да го моли да я изцели. И тя се изцелила от мъченията на беса, а баща ѝ - от своето зловерие.

Друг път при светия дошли за изцеление двама прокажени. Той ги попитал:

- В какво сте съгрешили, че Бог ви е пратил такова наказание?

Те му се поклонили и продължили да го молят:

- Помилуй ни, рабе Христов, и се помоли за нас.

Светият отвърнал:

- Братя, застигнала ви е такава болест, защото сте свикнали

често да се кълнете и да споменавате името Божие и с това сте събудили Божия гняв против себе си.

А те много се удивили, че светият познава съгрешенията им. После паднали пред него и се разкаjali за греха си. Свети Авксентий ги съжалил, помазал ги със свещен елей от главата до петите и им казал:

- Изцелява ви Иисус Христос, а аз съм само грешен човек.

И прокажените веднага се освободили от недъга си.

Веднъж довели с колесница един разслабен. Родителите му паднали в нозете на преподобния и със сълзи казали:

- Синът ни е сполетян от тази болест заради многото наши грехове.

Тогава той ги попитал:

- Вярвате ли, че Бог може чрез мене, грешния, да подаде изцеление на сина ви?

Те възкликнали:

- Наистина, ти си ангел, пратен свише за наше спасение, и ние вярваме, че Бог може всичко.

Преподобният отвърнал:

- Нека бъде по вярата ви.

Той помазал тялото на разслабения със свещен елей и човекът веднага се изправил напълно здрав, а всички, които видели това чудо, прославили Господа. Невъзможно е да разкажем за всички случаи, когато светият прогонвал бесове, защото той избавял много хора от нечистите духове и при него постоянно идвали много бесновати, дори от най-далечни страни, а други били довеждани насила - и всички получавали

изцеление от нечистите духове по неговите свети молитви. Такава голяма сила и власт над бесовете получил от Бога този блажен подвижник.

Свети Авксентий бил поканен на Четвъртия вселенски събор на светите отци, който се състоял в Халкидон. Тук той се потрудил много, за да противодейства на Евтихиевата ерес и Несториевото зловерие и затова претърпял много притеснения от еретиците. Но благочестивият цар Маркиан много го почитал и всички свети отци го обичали. Той наистина бил забележителен участник в събора, отличаващ се с мъдростта, чудесата и правата си вяра. Никой не можел да го победи в спор, защото познавал добре цялото Свещено Писание и по евангелските думи бил "силен на дело и слово пред Бога и целия народ". Като утвърдил на събора заедно с останалите свети отци истинската православна вяра, свети Авксентий отново се завърнал в своята уединената килия в планината. По пътя към Халкидон и обратно той извършил много преславни чудеса, прогонвайки бесовете от хората и изцелявайки всякакви болести и недъзи. Дори от килията той принасял голяма полза на Църквата и народа с примера си за добродетелно житие, а също и със своите духовни поучения, на които се наслаждавали всички. С прозорливите си очи свети Авксентий виждал далечното толкова ясно, сякаш било пред него, а също и безтелесните блажени духове и душите на праведниците. Веднъж, както обикновено, той се затворил през нощта в килията си и започнал да възнася обичайните молитви към Бога. Учениците му и посетителите били отвън и още не били заспали, когато преподобният неочаквано отворил прозорчето и произнесъл високо:

- Благословен Господ Бог! Благословен Господ Бог!
Благословен Господ Бог!

После въздъхнал тежко и навел глава. Всички стояли

наоколо и не смеели да го попитат нищо, а той промълвил:

- Чеда! Светилото на изтока, нашият отец Симеон, премина при Господа.

Тогава заплакал, а след някое време продължил:

- Светият наш отец, стълбът и утвърждението на истината Симеон Стълпник почина. Неговата непорочна и чиста душа премина покрай мене и не се погнуси да ме приветства, грешния и скверния.

Всички се изумили на силата на неговата прозорливост и запомнили в кой час им съобщил това. После вестта за кончината на свети Симеон Стълпник стигнала до благочестивия цар Лъв, който заел престола след Маркиан, и се разпространила навсякъде. Тогава и учениците на свети Авксентий още веднъж се убедили в истинността на думите на своя наставник, защото времето на смъртта на светеца наистина съвпадало с времето на неговото предсказание.

Скоро след смъртта на блажения Симеон Стълпник наближила и кончината на свети Авксентий, който вече достигнал преклонни години. Тогава преминал при Господа и този Божий угодник, който водел благочестив и богоугоден живот, устроил с благословението си много манастири, бил духовен водач на цялата Витинска област и наставил мнозина по пътя на спасението.

Тропарь преподобного Авксентия

глас 1

Пустынный житель, и в телеси Ангел,/ и чудотворец явился еси, Богоносе отче наш Авксентие,/ постом, бдением, молитвою Небесная дарования приим,/ исцелявши недужных и души верою притекающих ти. Слава Давшему тебе крепость,/

слава Венчавшему тя,/ слава Действующему тобою всем
исцеления.

Кондак преподобного Авксентия

глас 2

Насладився, богомудре, воздержания/ и желания плоти
твоея обуздав,/ явился еси, верою сияя,/ якоже сад посреди
рая, процвел еси,// Авксентие отче священне.

В памет на свети Авраам, епископ Карийски (V в.)

Преподобният Авраам живял при царуването на император
Теодосий Велики. Той се родил и израснал на остров Кипър.
Когато достигнал пълнолетие, раздал имуществото си на
монастири, приел пострижение в един от тях и се посветил на
монашески подвизи. С бодърстване, молитва и пост той
изнурявал до такава степен тялото си, че задълго губел
способност да се движи и не можел да ходи. Когато научил, че
в Ливанските планини има едно удобно за уединени подвизи
място, преподобният Авраам оставил обителта и се преселил
там. Той си направил малка килия и заживял в подвизите на
отшелническия живот. Светият прекарвал в строго мълчание в
килията си три дни и едва на четвъртия безмълвно излизал от
нея. Преподобният претърпял на това място много страдания.
Езичниците научили за него и отначало го затрупали с пясък,
а после започнали да му причиняват и други насилия, като се
опитвали да го прогонят далеч оттук. Освен това и бедните
земяделци от близкото село нарушавали покоя му, защото
често идвали при него и просели подаяние.

Но преподобният търпеливо понасял това и им давал всичко,
с което го снабдявали някои благочестиви посетители.

Неговото човеколюбие толкова поразило жителите на селото, че те построили църква и тъй като били християни, започнали настойчиво да го молят да приеме иерейски сан и да стане техен презвитер. Свети Авраам изпълнил желанието им и като утвърдил паството си в благочестието, поставил вместо себе си друг иерей, а сам отново постъпил в манастир. Скоро той се прославил със своите големи подвизи и като мъж, преизпълнен с благочестие, бил поставен за епископ на град Кар. С примера си и с боговдъхновените си наставления той скоро довел паството си към богоугоден живот. Докато пребивавал в свещен сан, свети Авраам никога не вкусвал хляб или готвено ястие, негова храна били само сурови зеленчуци, диви ягоди и други земни дарове. Когато славата му достигнала до император Теодосий Младши, той го поканил при себе си. Преподобният отишъл в Константинопол и живял там доста дълго, а после предал душата си на Господа. По заповед на благочестивия император тялото му било тържествено пренесено от престолния град в Кар и там било погребано.

**В памет на преподобния
Марон († ок. 433 г.)**

Преподобният Марон избрал да се подвизава под открито небе. За тази цел той се изкачил на върха на една планина, която някога била почитана от езичниците, и там намерил изоставен идолски храм. Той го посветил на Бога и заживял в него. Впоследствие си направил колиба, но я ползвал малко. По природа със слабо здраве, той я отстъпвал на други болни, които идвали при него. Подвигоположникът Бог със Своята благодат укрепявал светия подвижник и по неговите молитви изцелявал притичащите се при него за изцеление. Скоро преподобният се прославил с това, че само с една своя молитва изцелявал треска, огница и много други болести, а също прогонвал и бесовете. През целия си живот той основал много обители и направил угодни на Бога много монаси, научавайки ги на подвизите на поста. Така, усърдно подвизавайки се в добродетелта, свети Марон лекувал телата и душите на хората. Претърпял много различни недъзи, след кратко боледуване преподобният оставил този живот и с мир се преселил при Господа.

Тропарь преподобного Марона, пустынника Сирийского

глас 8

Яко незаходимое солнце возсия нам днесь/ светозарными твоими молитвами, преподобне отче наш Мароне,/ иже некия горы достигл/ и тамо на ней живущими нечестивыми чтом бысть,/ за превосходящую твою к Богу добродетель,/ и тамо обрет тебе идолюшко. Богу освятив, в нем пребывал еси,/ и видев Человеколюбец Бог твой подвиг и труды,/ дарова тебе дар Свой,/ имже пронесся имя твое в человецех,/ целити скорби, огневицу и трясавицу прибегающим к тебе с верою. Темже и зовем ти:/ радуйся, целителю наш скорый;/ радуйся, заступниче наш теплый,/ предстоиши бо у Пресвятыя Троицы,/

молися Той о призывающих имя твое святое,/ да избавит от сих тяжких скорбей и спасет души наша.

Ин тропарь преподобного Марона, пустынноика Сирийского

глас 4

Пресветлое житие твое, отче Мароне,/ Ангелы удивило есть,/ и бесовская шатания яве устраши. Верных же собрания светло украси. К Небесному Христову жилищу, повелевая шествовати всегда. Егоже моли от тли и бед избавитися,/ верою творящим всечестную память твою.

Ин тропарь преподобного Марона, пустынноика Сирийского

глас 2

Фарисейскаго тщеславия удаляясь,/ преподобне отче наш Мароне,/ на гору высокую возшел еси,/ и тамо победу показал еси на диавола:/ требище бо бесовское обрет и Богу освятив,/ в нем пребыл еси,/ молитвами твоими огневицу и трясавицу утоляя,/ и бесы прогоняя,/ и от различных недугов свободя. Того ради, святе, молися Христу Богу,/ да спасет души наши.

Кондак преподобного Марона, пустынноика Сирийского

глас 5

Страстей пещь, преподобне, угасил еси, воздержания росю. Дарованием обогатился еси исцелений от Бога, Мароне,/ приял еси целити верным болезни тяжкия,/ и бесов отгонити полки. Сего ради с веседием почитаем тя.

ЧЕТИ-МИНЕНТЕ

